

gyndte med Formuer, til det femdobbelte af Indtægtsgrænsen. Jeg har ikke noget imod, at man fulgte samme Princip her, saa at man, hvis man kunde enes om at begynde ved 10,000 Kr.s Indtægt, satte Begyndelsen af Formuebeskatningen, som skulde følge med Indtægtsbeskatningen, til 50,000 Kr. Hvorledes i det enkelte Skalaen skal indrettes, fører det ikke til noget at drøfte her. Det egner sig i aller-egentligste Forstand til Udvalgsbehandling og kan ogsaa vanskeligt drøftes uden Administrationens Bistand. Det, det kommer an paa her, er at pege paa Principperne, og det mener jeg nu at have gjort.

Jeg er altsaa med de Forbehold, jeg her har taget, enig med Ministeren i, at de større Indtægter — og de større Formuer, idet Formueindtægterne skal svare mere end Indtægt af Arbejde — skal bære en forøget Byrde i Anledning af de særlige Forhold, hvorunder vi lever, fordi der ved de større Formuer og Indtægter er den større Skatteevne. Men netop som Følge af dette Grundsyn kan jeg ikke billige, at Ministeren har inddraget Ejendomsskyldbeskatningen i den Række af Beskatningsforanstaltninger, ved hvilke han for at skaffe Midler til Hjælp under Dyrtiden og de særlige Forhold vil ramme de bedre situerede her i Landet. Jeg kan aldeles ikke mene, at det ud fra dette Grundsyn er rigtigt at tage Ejendomsskylden med. Den egner sig saa slet som vel muligt til at bære en midlertidig Krigsskat, hvor Synspunktet er det gode og demokratiske, som følges her i Landet, at vi saafremt det kan undgaas, ikke vil lægge Byrder paa den beskedne økonomiske Stilling eller paa det almindelige, jævne Forbrug, men kun paa den større Skatteevne. Ejendomsskylden er som bekendt ikke paa nogen Maade et Udtryk for Ejerens økonomiske Evne. Jeg behøver ikke overfor denne Forsamling at udvikle dette videre, at en Mands større eller mindre Evne til at bære en Skat afhænger aldeles ikke af, om han ejer Jord eller Hus til saa og saa stor Ejendomsskyldværdi, men den afhænger af, hvor højt prioriteret hans Ejendom er, hvor stor hans Fortjeneste af personligt Arbejde er, hvor stor hans løse Formue er og hans Indtægt af den og af en Række andre Forhold. Det staar absolut ikke i Forbindelse med Ejendomsskyldværdien.

Det eneste Argument, jeg kan se Ministeren har antydnet for her at tage denne Skat med, er, at Ejendomsskyldværdien er steget saa stærkt ved den sidste Ejendomsskyldansættelse, og at

man nok i Almindelighed kan sige, at den ogsaa er steget under Krigen. Men hvis man vil fastholde dette Argument, maa det føre til en Ejendomsskyldbeskatning, der gaar helt ned til Bunden. Saa vil en Grænse som den, der er fastsat her, ikke være rigtig; thi det ved dog enhver, at en Mand, hvis Ejendom kun er skyldsæt til under 10,800 Kr., som Grænsen her bliver, kan være mange Gange bedre stillet end den, hvis Ejendomsskyld er sat til det tre-, fire- eller femdobbelte. Det er der aldeles ingen Tvivl om. De, der har købt Ejendomme til de høje Priser under Krigen, er satte højt i Ejendomsskyld, det er rigtigt, men har de en tilsvarende økonomisk Fordel? Har f. Eks. de Landmænd, der har købt Ejendomme til Krigspriser, har de Husejere, der har købt Husejendomme til de meget stærkt forøgede Priser, som Regel haft særdeles stor Fordel deraf? Jeg tror, Erfaringerne meget hurtigt vil vise, at de aldeles ikke har haft det.

Det er ret karakteristisk, at man har sat Grænsen til 10,800 Kr., for ganske vist slaar man Princippet ihjel derved, men man bevarer en praktisk Fordel, som altid er værd at tage med, idet man nemlig i det store og hele skaaner Husmandsklassen. Man vilde nok føle, at det vilde falde mangan en Husmand for Brystet, om han skulde svare en ekstraordinær Krigsskat af sin Ejendom, medens f. Eks. en Mand, der sidder med en Formue paa mellem 200,000 og 300,000 Kr. og med en Indtægt paa 15,000 Kr. i Købstæderne eller i København, skulde gaa fri for denne ekstraordinære Beskatning, hvis Formaal netop er at ramme dem, hvor Skatteevnen findes. Det vilde udæske en meget stærk Kritik hos de vedkommende Husmænd. Men jeg er bange for, at det vil udæske en ikke mindre stærk Kritik hos de Boelsmænd, mindre Gaardmænd, mindre Købmænd og Landhaandværkere og mange andre, som kommer til at svare Ejendomsskyld efter denne Lov, men ser Folk, der er mange Gange bedre økonomisk situerede end de selv, gaa fri ifølge det af Ministeren fremsatte Lovforslag. Jeg tror derfor, at det ikke gaar an at benytte Ejendomsskyldværdien som Skattegrundlag her, hvor det drejer sig om en ekstraordinær Beskatning, der skal ramme den større Skatteevne, og som er bestemt til at afhjælpe de økonomiske Vanskeligheder. Staten er kommet i ved Krigstilstanden.

Ser man paa Øjeblikkets Forhold og særlig paa Landbruget — og jeg antager,